

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Co/63/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121518685
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 03. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Králová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:6121518685.2

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Michaely Královej a členiek senátu JUDr. Ivany Jahnovej a JUDr. Nadeždy Wallnerovej v právnej veci žalobkyne: J. P., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom: D. Z. X, X., zastúpenej: Michal Mrva - advokátska kancelária, s. r. o., so sídlom: Trenčianska 38, Bratislava, IČO: 50 145 860, proti žalovanému: KRYALEX, s. r. o., so sídlom: Ružinovská 1, Bratislava, IČO: 45 586 977, zastúpený: Sidor a partneri, s. r. o., so sídlom: Železničná 4/A, Hlohovec, IČO: 52 635 970, o zaplatenie 6.683,31 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovanej voči rozsudku bývalému Okresnému súdu Bratislava II, zo dňa 14. marca 2023, č.k. 32C/1/2022-206, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok bývalého Okresného súdu Bratislava II, zo dňa 14. marca 2023, č.k. 32C/1/2022-206 **zrušuje** a vec **vracia** súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Bývalý Okresný súd Bratislava II rozsudkom zo dňa 14. marca 2023, č.k. 32C/1/2022-206 rozhodol tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyňi sumu 6.649,97 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,00 % ročne zo sumy 5.649,97 eur od 31.05.2021 do zaplatenia a zo sumy 1.000,- eur od 01.06.2021 do zaplatenia, a to všetko v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 99,00 %.

2. Žalobou doručenu Okresnému súdu Banská Bystrica (ako súdu upomínaciemu v zmysle zákona č. 307/2016 Z.z. o upomínanom konaní) dňa 22.10.2021 a postúpenou súdu prvej inštancie dňa 07.01.2022 sa žalobkyňa voči žalovanému domáhala zaplatenia sumy 6.683,31 eur s príslušenstvom, t.j. s úrokom z omeškania vo výške 8,00 % ročne zo žalovanej sumy od 31.05.2021 do zaplatenia. Žalobu odôvodnila tým, že dňa 31.05.2021 sa skončil nájomný vzťah medzi žalovaným ako nájomcom a ich stranou (žalobkyňou a jej manželom) ako prenajímateľom v zmysle zmluvy o nájme nebytových priestorov zo dňa 17.05.2011 uzatvorenej podľa zákona č. 116/1990 Zb. o nájme nebytových priestorov, ktorej predmetom bol prenájom nebytových priestorov v objekte domu na adrese T. X, X.. Žalobkyňa však doposiaľ neeviduje od žalovaného zaplatené nájomné dojednané v predmetnej zmluve, ide o obdobie od 12.03.2020 do 29.05.2020 vo výške 50 % riadneho nájomného, ponížené o 50 % z dôvodov poskytnutia štátnej pomoci v zmysle § 13c zákona č. 71/2013 Z.z. o poskytovaní dotácií v pôsobnosti Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky (ďalej len „zákon č. 71/2013 Z.z.“) a schválenej schémy štátnej pomoci na podporu ekonomiky v súvislosti s vypuknutím COVID 19 - Dotácia na nájomné SA. 57599 (2020/N) vo výške 1.300,- eur. Dlžná suma za toto obdobie teda predstavuje sumu 1.300,- eur. Žalobkyňa v žalobe uviedla, že doposiaľ neeviduje zaplatené nájomné ani za obdobie od 19.12.2020 do 18.04.2021 vo výške 50 % riadneho nájomného, ponížené o 50 %, z dôvodov poskytnutia štátnej pomoci v zmysle § 13c zákona č. 71/2013 Z.z. a schválenej Schémy štátnej pomoci na podporu ekonomiky v súvislosti s vypuknutím COVID 19 vo výške 2.016,67 eur. Dlžná suma za toto obdobie teda predstavuje sumu 2.016,67 eur. Žalobkyňa ďalej neeviduje od žalovaného zaplatenie nájomného za obdobie od 01.03.2020 do 11.03.2020 vo výške 100 % riadneho nájomného - vo výške 354,83 eur, za obdobie

od 30.05.2020 do 31.05.2020 vo výške 100 % riadneho nájomného - vo výške 64,51 eur, za obdobie mesiaca november 2020 vo výške 100 % riadneho nájomného vo výške 1.000,- eur, za obdobie od 01.12.2020 do 18.12.2020 vo výške 100 % riadneho nájomného - vo výške 580,64 eur a za obdobie od 19.04.2021 do 31.05.2021 vo výške 100 % riadneho nájomného - vo výške 1.366,66 eur. Poukázala na to, že celková dlžná suma za nájomné tak predstavuje sumu vo výške 6.683,31 eur. Dlžná suma nebola žalovaným zaplatená ani po predchádzajúcich viacnásobných márných výzvach. Žalovanému bola zaslaná taktiež predžalobná výzva, doručená žalovanému dňa 21.07.2021, avšak ani na túto výzvu žalovaný žiadnym spôsobom nereagoval.

3. Súd prvej inštancie v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia uviedol, že upomínací súd vo veci vydal dňa 03.11.2021 platobný rozkaz sp.zn. 16Up/1723/2021, proti ktorému žalovaný podal včas vecne odôvodnený odpor. Keďže žalobkyňa v stanovenej lehote navrhla pokračovanie v konaní na príslušnom súde, upomínací súd postúpil spor súdu prvej inštancie ako súdu miestne príslušnému na prejednanie sporu. Súd prvej inštancie uviedol, že žalovaný v podanom odpore proti platobnému rozkazu namietol nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne na podanie žaloby, keď poukázala na to, že vlastníkmí predmetu nájmu (a jeho prenajímateľmi) sú žalobkyňa a jej manžel R. P. ako bezpodieloví spoluvlastníci, preto žiadala, aby súd žalobu zamietol na základe § 78 ods. 2 Civilného sporového poriadku. Žalovaný ďalej argumentoval, že žalobkyňa v žalobe neuviedla podstatné skutkové okolnosti, z ktorých vyplýva, že ňou uplatnený nárok je nedôvodný. V rámci podaného odporu si žalovaný uplatnil započítanie vo výške žalovanej istiny s tým, že svoju pohľadávku odôvodnil investíciami vykonanými na predmete nájmu.

4. Súd prvej inštancie vo veci vykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom listinných dôkazov predložených stranami sporu, pričom na základe vykonaného dokazovania a z nesporných (zhodných) skutkových tvrdení strán sporu zistil nasledovný skutkový stav. Podľa súdu prvej inštancie v konaní bolo nesporné, že medzi žalobkyňou a jej manželom R. P. ako prenajímateľmi a žalovaným ako nájomcom bola dňa 17.05.2011 uzavretá zmluva o nájme nebytových priestorov podľa zákona č. 116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov, predmetom ktorej bol prenájom nebytových priestorov na prízemí domu na adrese T. X L. X. o rozlohe obchodných priestorov XX m². Nebytové priestory boli po celý čas v bezpodielovom spoluvlastníctve žalobkyne a jej manžela. Nájom bol dohodnutý na dobu určitú, a to od 01.06.2011 do 31.05.2011 (10 rokov), s výpovednou dobou 12 mesiacov. Účelom nájmu bolo prevádzkovanie herne hazardných hier v zmysle zákona č. 171/2005 Z.z. o hazardných hrách a prevádzkovanie baru. Nájomné bolo dohodnuté vo výške 1.000,- eur mesačne, pričom nájomné bolo splatné vždy v posledný deň príslušného mesiaca. V zmysle čl. V. ods. 3 nájomnej zmluvy sa zmluvné strany dohodli, že nájomca (žalovaný) vloží do predmetu nájmu investície (umiestnenie technológií, vzduchotechnika, klimatizácia, murárske, kúrenárske a vodoinštalátorské práce, elektrikárske práce), pričom rozpočet prác bude doplnený a odsúhlasený ako príloha k tejto zmluve. V zmysle čl. VIII. ods. 1 nájomnej zmluvy sa zmluvné strany dohodli, že ak nepríde k ukončeniu nájomnej zmluvy z dôvodu závažného hrubého porušenia povinností zo strany nájomcu, prenajímateľ uhradí nájomcovi pri skončení zmluvného vzťahu investíciu, ktorú uskutočnil v predmete nájmu podľa čl. V. ods. 3 zmluvy. Ďalej súd prvej inštancie považoval za nesporné, že medzi zmluvnými stranami nedošlo k odsúhlaseniu písomného rozpočtu prác, ktorý by tvoril prílohu nájomnej zmluvy. Medzi stranami bolo takisto nesporné, že predmetný nájomný vzťah skončil uplynutím dohodnutej doby nájmu dňa 31.05.2021, k ukončeniu zmluvného vzťahu teda neprišlo z dôvodu porušenia zmluvných povinností zo strany nájomcu alebo prenajímateľa. Podľa názoru súdu prvej inštancie nesporné bolo tiež to, že žalovaný predmet nájmu užíval až do skončenia nájmu, a že žalovaný nezaplatil žalobkyňi nájomné za žalobou uplatnené obdobie, t.j. nájomné za obdobie od 01.03.2020 do 31.05.2020 a za obdobie od 01.11.2020 do 31.05.2021. Súd prvej inštancie uviedol, že keďže žalovaný v konaní toto skutkové tvrdenie žalobkyne nepoprel, ide o nesporné skutkové tvrdenie. Ďalej uviedol, že z oznámenia Ministerstva hospodárstva SR o schválení žiadosti o dotáciu zo dňa 12.11.2020 č. 43281/2020-1080-111798 vyplýva, že žalobkyňi ako prenajímateľovi predmetného nebytového priestoru bola poskytnutá dotácia na nájomné vo výške 1.300,- eur. Dotácia na nájomné bola poskytnutá vo výške 50 % riadneho nájomného podľa § 13c zákona č. 71/2013 Z.z. a podľa schválenej schémy štátnej pomoci na podporu ekonomiky v súvislosti s vypuknutím ochorenia COVID 19 - Dotácia na nájomné SA. 57599 (2020/N). Podľa súdu prvej inštancie, medzi stranami bolo nesporné (žalovaný to nepoprel), že dotácia bola poskytnutá za obdobie od 12.03.2020 do 29.05.2020. Súd prvej inštancie taktiež uviedol, že z oznámenia Ministerstva hospodárstva SR o schválení žiadosti o dotáciu zo dňa 14.07.2021 č. 85181/2021-1080-184821 vyplýva, že žalobkyňi ako prenajímateľovi predmetného nebytového priestoru bola poskytnutá dotácia na nájomné vo výške 2.016,67 eur. Ďalej súd prvej inštancie skonštatoval, že dotácia na nájomné

bola poskytnutá vo výške 50 % riadneho nájomného podľa § 13c zákona č. 71/2013 Z.z. a podľa schválenej schémy štátnej pomoci na podporu ekonomiky v súvislosti s vypuknutím ochorenia COVID 19 - Dotácia na nájomné v znení dodatku č. 1 SA. 59809 (2020/N). Dotácia bola poskytnutá za obdobie od 19.12.2020 do 18.04.2021. Predsúdnou výzvou zo dňa 28.06.2021 žalobkyňa (spolu s manželom) vyzvala žalovaného na zaplatenie dlžnej sumy za nájomné vo výške 6.683,31 eur, pričom táto výzva bola doručená žalovanému dňa 21.07.2021. Ostatné listinné dôkazy súd prvej inštancie nepovažoval za relevantné pre riadne zistenie skutkového stavu a pre rozhodnutie súdu vo veci.

5. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ustanovenia § 13c ods. 1, ods. 6 zákona č. 71/2013 Z.z., § 3 ods. 1, 2 a 3, § 9 ods. 1 zákona č. 116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov (ďalej len „zákon č. 116/1990 Zb.“), § 37 ods. 1, § 145 ods. 2, § 513, § 517 ods. 1 prvej vety a ods. 2, § 563, § 580, § 585 ods. 1 a 2, § 667 ods. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 3, § 10c nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia OZ, § 147 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) a vecne tým, že žaloba žalobcu je dôvodná v časti o zaplatenie sumy 6.649,97 eur. Medzi stranami totiž ani nebolo sporné, že žalovaný nezaplatil žalobkyňu dlžné nájomné za obdobie od 01.03.2020 do 31.05.2020 a za obdobie od 01.11.2020 do 31.05.2021. Námiety žalovaného súd prvej inštancie vyhodnotil ako nedôvodné a nespôsobilé privodiť pre žalovaného priaznivé rozhodnutie vo veci. Súd prvej inštancie sa v prvom rade zaoberal námietkou nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne v tomto konaní. V prejednávanej príhode považoval súd prvej inštancie medzi stranami za nesporné, že žalobkyňa a jej manžel R. P. boli prenajímateľmi predmetného nebytového priestoru, t.j. zmluvnou stranou zmluvy o nájme nebytových priestorov zo dňa 17.05.2011, pričom túto skutočnosť potvrdzuje aj žalobkyňou predložená kópia zmluvy. Medzi stranami bolo takisto nesporné, že predmetné nebytové priestory boli po celý čas v bezpodielovom spoluvlastníctve žalobkyne a jej manžela. Súd prvej inštancie vysvetlil, že z uvedeného vyplýva, že obaja manželia - žalobkyňa a jej manžel - boli solidárnymi veriteľmi žalovaného v zmysle § 145 ods. 2 Občianskeho zákonníka, keďže z právnych úkonov týkajúcich sa spoločných vecí sú manželia oprávnení a povinní spoločne a nerozdielne. V tejto súvislosti poukázal na to, že v takom prípade môže v súlade s ustanovením § 513 Občianskeho zákonníka ktorýkoľvek z manželov ako solidárnych veriteľov žiadať celé plnenie a žalovaný ako dlžník je povinný splniť dlh v celom rozsahu tomu, kto o plnenie požiada prvý. Dodal, že teda nič nebránilo žalobkyňu v tom, aby žalobu podala samostatne, a aby si podanou žalobou uplatnila celý nárok na zaplatenie dlžného nájomného, v žiadnom prípade tak nemohlo ísť na strane žalobcov o nerozlučné procesné spoločenstvo v zmysle § 77 CSP a už toľko nie o nútené spoločenstvo v zmysle § 78 CSP. Námietku žalovaného o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne preto súd prvej inštancie vyhodnotil ako nedôvodnú. Ďalej súd prvej inštancie zopakoval, že v konaní bolo medzi stranami nesporné, že žalovaný na základe nájomnej zmluvy zo dňa 17.05.2011 užíval predmetný nájom až do skončenia doby nájmu, t.j. do 31.05.2021. Súd prvej inštancie vyhodnotil predmetnú nájomnú zmluvu ako platný právny úkon, nájomné za užívanie predmetných nebytových priestorov bolo dohodnuté vo výške 1.000,- eur mesačne, pričom bolo splatné vždy posledného dňa v príslušnom mesiaci. Žalovaný nepoprel tieto skutkové tvrdenia žalobkyne, a ani v tejto súvislosti neuviedol vlastné skutkové tvrdenia, súd prvej inštancie preto vychádzal z takto dohodnutej výšky a splatnosti nájomného ako z nespornej skutočnosti, pričom tieto údaje vyplývajú aj zo žalobkyňou predloženej kópie nájomnej zmluvy.

6. Súd prvej inštancie zhrnul, že v konaní bolo takisto nesporné, že žalovaný doposiaľ nezaplatil žalobkyňu (a ani jej manželovi) nájomné za užívanie predmetných nebytových priestorov za obdobie od 01.03.2020 do 31.05.2020 a za obdobie od 01.11.2020 do 31.05.2021, a to ani sčasti. Keďže žalobkyňu patrí právo na zaplatenie nájomného v zmysle čl. IV. ods. 1 nájomnej zmluvy, súd prvej inštancie žalobe žalobkyne o zaplatenie dlžného nájomného vyhovel. Vychádzal pritom z toho, že za obdobie tzv. sťaženého užívania - t.j. za obdobie od 12.03.2020 do 29.05.2020 a za obdobie od 19.12.2020 do 18.04.2021 žalobkyňu náleží nárok na zaplatenie nájomného vo výške 50 % dohodnutého nájomného, keďže vo zvyšnej výške sa žalobkyňa so žalovaným dohodla na zľave z nájomného, ktorá bola žalobkyňu kompenzovaná dotáciou Ministerstva hospodárstva SR na nájomné v zmysle § 13c zákona č. 71/2013 Z.z. a v zmysle schválenej schémy štátnej pomoci na podporu ekonomiky v súvislosti s vypuknutím ochorenia COVID-19. Uvedené potvrdzujú žalobkyňou predložené oznámenia Ministerstva hospodárstva SR o schválení žiadosti o dotáciu zo dňa 12.11.2020 a zo dňa 14.07.2021, preto súd prvej inštancie priznal žalobkyňu nárok na zaplatenie dlžného nájomného spolu vo výške 6.649,97 eur, a to nasledovne: - za obdobie od 01.03.2020 do 11.03.2020 (11 dní z 31 dní) dlžné nájomné vo výške 354,83 eur (11/31 zo sumy 1.000,- eur), - za obdobie od 12.03.2020 do 29.05.2020 dlžné nájomné vo výške 1.280,64 eur; vychádzal pritom z toho, že za obdobie od 12.03.2020 do 31.03.2020 (20 dní z 31 dní) by

žalobkyni patrilo nájomné vo výške 645,16 eur (20/31 zo sumy 1.000,- eur), za obdobie apríla 2020 by žalobkyni patrilo nájomné v plnej výške 1.000,- eur a za obdobie od 01.05.2020 do 29.05.2020 (29 dní z 31 dní) by žalobkyni patrilo nájomné vo výške 935,48 eur (29/31 zo sumy 1.000,- eur), spolu vo výške 2.580,64 eur (645,16 eur + 1.000,- eur + 935,48 eur), ponížené o sumu priznanej dotácie na nájomné vo výške 1.300,- eur, - za obdobie od 30.05.2020 do 31.05.2020 (2 dni z 31 dní) dlžné nájomné vo výške 64,51 eur (2/31 zo sumy 1.000,- eur), - za obdobie novembra 2020 dlžné nájomné v plnej výške 1.000,- eur, - za obdobie od 01.12.2020 do 18.12.2020 (18 dní z 31 dní) dlžné nájomné vo výške 580,64 eur (18/31 zo sumy 1.000,- eur), - za obdobie od 19.12.2020 do 18.04.2021 dlžné nájomné vo výške 2.002,69 eur; vychádzal pritom z toho, že za obdobie od 19.12.2020 do 31.12.2020 (13 dní z 31 dní) by žalobkyni patrilo nájomné vo výške 419,36 eur (13/31 zo sumy 1.000,- eur), za obdobie januára až marca 2021 by žalobkyni patrilo nájomné v plnej výške 3.000,- eur a za obdobie od 01.04.2021 do 18.04.2021 (18 dní z 30 dní) by žalobkyni patrilo nájomné vo výške 600,- eur (18/30 zo sumy 1.000,- eur), spolu vo výške 4.019,36 eur (419,36 eur + 3.000,- eur + 600,- eur), ponížené o sumu priznanej dotácie na nájomné vo výške 2.016,67 eur, - za obdobie od 19.04.2021 do 31.05.2021 dlžné nájomné vo výške 1.366,66 eur; vychádzal pritom z toho, že za obdobie od 19.04.2021 do 30.04.2021 (12 dní z 30 dní) by žalobkyni patrilo nájomné vo výške 400,- eur (12/30 zo sumy 1.000,- eur) a za obdobie mája 2021 by žalobkyni patrilo nájomné v plnej výške 1.000,- eur, spolu vo výške 1.400,- eur (400,- eur + 1.000,- eur), avšak žalobkyňa si za toto obdobie uplatnila nárok na zaplatenie nájomného iba vo výške 1.366,66 eur (pričom súd nemôže prekročiť žalobný návrh a priznať viac, než sa žalobkyňa domáhala). Súd prvej inštancie teda priznal žalobkyni nárok na zaplatenie nájomného spolu vo výške 6.649,97 eur a vo zvyšku (t.j. v časti o zaplatenie sumy 33,34 eur) žalobu ako nedôvodnú zamietol.

7. Ďalej súd prvej inštancie skonštatoval, že nezaplatením dlžného nájomného v lehotách splatnosti (t.j. vždy posledného dňa príslušného mesiaca) sa žalovaný dostal do omeškania s plnením peňažného dlhu. Súd prvej inštancie preto v súlade s § 517 ods. 1 a ods. 2 OZ v spojení s § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z. v znení účinnom od 01.01.2009 do 31.01.2013 zaviazal žalovaného aj k zaplateniu úroku z omeškania vo výške 8,00 % ročne. V zmysle prechodného ustanovenia § 10c nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. sa totiž táto právna úprava aplikuje na záväzkové vzťahy, ktoré vznikli pred 01. februárom 2013, aj za dobu omeškania po 31. januári 2013. Nájomný vzťah pritom vznikol podpisom nájomnej zmluvy dňa 17.05.2011. Nájomné za obdobie od marca 2020 do apríla 2021 spolu vo výške 5.649,97 eur sa stalo v celom rozsahu splatné dňa 30.04.2021 (kedy sa stalo splatné nájomné za mesiac apríl 2021), súd prvej inštancie preto priznal žalobkyni nárok na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 8,00 % ročne zo sumy 5.649,97 eur od 31.05.2021 až do zaplatenia, t.j. tak, ako to žalobkyňa žiadala v podanej žalobe. Nájomné za mesiac máj 2021 vo výške 1.000,- eur sa stalo splatné dňa 31.05.2021 a od nasledujúceho dňa (od 01.06.2021) bol žalovaný v omeškaní so zaplatením tejto sumy. Súd prvej inštancie preto priznal žalobkyni nárok na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 8,00 % ročne zo sumy 1.000,- eur od 01.06.2021 až do zaplatenia. K procesnej obrane žalovaného súd prvej inštancie uviedol, že skutkové tvrdenia žalovaného ohľadom údajnej existencie ústnej dohody o urovaní medzi ňou a žalobkyňou sú absolútne nedostačujúce a neurčité. Uviedol, že žalovaný najprv na jednom mieste uviedol, že strany sa na tomto osobnom stretnutí mali dohodnúť na tom, že vo vzťahu k zvyšku nájomného „uplatnia v zodpovedajúcom rozsahu započítanie pohľadávky“ (teda k započítaniu malo dôjsť až v budúcnosti), na druhom mieste potom uviedla, že na osobnom stretnutí „došlo k dohode o urovaní vzájomných nárokov vyplývajúcich z nájomnej zmluvy“. Súd prvej inštancie skonštatoval, že z takýchto neurčitých skutkových tvrdení však v žiadnom prípade nebolo možné vyvodiť zodpovedajúce právne závery (právnú kvalifikáciu). Uvedené odôvodnil tým, že strany sporu majú pritom povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu (porovnaj § 150 ods. 1 CSP), pričom opísanie rozhodujúcich skutočností v žiadnom prípade nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy (porovnaj § 132 ods. 2 CSP). Uviedol, že žalovaný sa teda nemohol zbaviť svojej povinnosti uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia odkazom na výsluch strán sporu či na výsluch navrhnutých svedkov. Súd prvej inštancie preto skonštatoval, že žalovaný v tejto časti nesplnil svoju základnú procesnú povinnosť tvrdiť podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia, a teda neunesol svoje bremeno tvrdenia. Ku kompenzačnej námietke žalovaného, že započítava pohľadávku žalobcu voči žalovanému za neuhradené nájomné (aktuálne podľa žalobcových tvrdení vo výške 6.683,31 eur) na pohľadávku žalovaného voči žalobcovi na zaplatenie nákladov úprav realizovaných v rámci predmetu nájmu v zodpovedajúcej výške (teda v sume 6.683,31 eur), súd prvej inštancie uviedol, že žalovaný v konaní netvrdil a ani nepreukázal, že by jeho pohľadávka z tohto titulu bola v čase vyhlásenia rozsudku splatná, t.j. že vyzval žalobkyňu (dostatočne určitou výzvou) na splnenie tejto pohľadávky (na náhradu vynaložených investícií). Súd prvej inštancie vysvetlil, že v čl. VIII. ods. 1 nájomnej zmluvy bolo síce

dohodnuté, že pri ukončení zmluvného vzťahu prenajímateľ uhradí nájomcovi investíciu, ktorú uskutočnil nájomca v predmete nájmu podľa čl. V. ods. 3 nájmovej zmluvy, túto dohodu však nebolo možné považovať za dostatočne určitú dohodu o čase splnenia tohto záväzku už len z toho dôvodu, že medzi stranami nedošlo k odsúhlaseniu rozpočtu prác, tak ako to predpokladalo ustanovenie čl. V. ods. 3 nájmovej zmluvy, pričom žalobkyni ani pri skončení nájmu nebol predložený žiaden takýto rozpočet prác, z ktorého by bol zrejмый rozsah vykonaných prác a najmä výška vykonaných investícií (prinajmenšom žalovaný nič také v konaní netvrdil, a teda v tejto časti neuniesol svoje bremeno tvrdenia). V takom prípade bolo nevyhnutné aplikovať zákonnú úpravu obsiahnutú v ust. § 563 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal. Keďže však nič také v konaní tvrdené ani preukázané zo strany žalovaného nebolo, súd prvej inštancie vychádzal z toho, že táto pohľadávka - ak by aj bola preukázaná, čo do dôvodu a výšky - v čase vyhlásenia rozsudku ešte nebola splatná. Súd prvej inštancie poukázal na to, že v zmysle ustanovenia § 581 ods. 2 OZ však platí, že proti splatnej pohľadávke nemožno jednostranne započítať pohľadávku, ktorá ešte nie je splatná. Podľa súdu prvej inštancie, už len táto skutočnosť sama o sebe bola dostačujúcim dôvodom na to, aby súd na túto kompenzačnú námietku žalovaného neprihliadal. Nad rámec uvedeného súd prvej inštancie poukázal na to, že takto uplatnená kompenzačná námietka (ako hmotnoprávna námietka v zmysle § 149 CSP) je absolútne neplatná pre svoju neurčitosť. Súd prvej inštancie pri uvedenom dospel k záveru, že jednostranné započítanie vzájomných pohľadávok zo strany žalovaného (vo forme kompenzačnej námietky) nespĺňalo zákonom stanovené podmienky na dostatočnú určitosť tohto typu právneho úkonu. Uvedené odôvodnil tým, že žalovaný vo svojich podaniach vôbec nešpecifikoval, ktoré svoje pohľadávky, v akom rozsahu (výške) a proti ktorej pohľadávke žalobkyne uplatňuje na započítanie. Vysvetlil, že žalobkyňa si totiž v tomto súdnom konaní neuplatnila voči žalovanému len jednu pohľadávku z nájmoveho vzťahu, ale viacero pohľadávok na zaplatenie dohodnutého mesačného nájmoveho, ktoré sa stali splatné v rôznom čase. Uviedol, že takisto žalovaný nemohol disponovať voči žalobkyni len jednou pohľadávkou na náhradu nákladov spojených s investíciou do predmetu nájmu, ale mnohými pohľadávkami z rôznych právnych titulov a v rôznych výškach. Súd prvej inštancie skonštatoval, že žalovaný však tieto svoje pohľadávky žiadnym spôsobom nešpecifikoval čo do základu ani čo do výšky, a už vôbec nešpecifikoval, ktoré z týchto pohľadávok zanikajú jednostranným započítaním s ktorými pohľadávkami žalobkyne a v akej výške. Podľa súdu prvej inštancie v žiadnom prípade nie je dostačujúce len všeobecné opísanie vykonaných prác a všeobecné tvrdenie žalovaného o výške investícií „v rozsahu minimálne 10.000,- eur“. Žalovaný v konaní vôbec neuviedol, či tieto stavebné práce vykonal svojpomocne alebo dodávateľsky ani či stavebný materiál zakúpil sám alebo tento zakúpili jednotliví dodávatelia, pričom vykonanie investícií ani úhradu nákladov nepreukázala žiadnymi listinnými dôkazmi (faktúry od dodávateľov, príjmové pokladničné doklady či pokladničné bloky, potvrdenia o úhrade). Ďalej súd prvej inštancie vysvetlil, že pokiaľ by sa žalovaný rozhodol uplatniť si zvyšnú nezapočítanú časť týchto pohľadávok v samostatnom súdnom konaní, potom by nebolo zrejmé, aká časť týchto pohľadávok už skôr zanikla započítaním v tomto súdnom konaní a aká časť týchto pohľadávok ešte stále existuje. Zo všetkých týchto dôvodov súd prvej inštancie vyhodnotil započítací prejav žalovaného ako neurčitý, a teda absolútne neplatný právny úkon v zmysle § 37 ods. 1 OZ. Súd prvej inštancie skonštatoval, že žalovaný opätovne nespĺnil svoju základnú procesnú povinnosť tvrdiť rozhodujúce skutočnosti na preukázanie svojich nárokov (uplatnených v konaní v podobe kompenzačnej námietky), a teda neuniesol svoje bremeno tvrdenia, ktoré ho v tejto súvislosti zaťažovalo. Keďže súd prvej inštancie vyhodnotil procesnú obranu, resp. kompenzačnú námietku žalovaného ako nedôvodnú, ďalej sa v tomto spore už nezaoberal tým, v akom stave bol predmet nájmu odovzdaný na začiatku nájmu a v akom stave bol vrátený po skončení nájmu, ako ani tým, či a v akom rozsahu žalovaný vykonal investície do predmetu nájmu a či tieto investície boli odsúhlasené žalobkyňou. Z tohto dôvodu súd prvej inštancie ani nevykonal ďalšie dôkazy navrhnuté stranami sporu, keďže vykonanie týchto dôkazov považoval za nadbytočné a zistený skutkový stav považoval za dostačujúci pre rozhodnutie súdu vo veci. Žalobkyňa navrhla výsluch svedkov S. Y., J. Q. a I. I., ktorí mali vykonať rekonštrukciu predmetu nájmu po skončení nájmu. Vykonanie výsluchov týchto osôb bolo podľa názoru súdu prvej inštancie nadbytočné, keďže vyhodnotil kompenzačnú námietku žalovaného ako nedôvodnú. Ďalej žalovaný navrhol výsluch strán sporu (žalobkyne a konateľky žalovaného O. C.Í.), ako aj výsluch svedkov R. P. (manžela žalobkyne), R. B. a Q. B., a to najmä za účelom preukázania obsahu osobného stretnutia, ktoré sa malo uskutočniť medzi stranami sporu v januári 2021. Súd prvej inštancie zopakoval, že skutkové tvrdenia žalovaného v tejto súvislosti boli absolútne nedostačujúce, a teda súdu prvej inštancie ani nebolo zrejmé, aké skutkové tvrdenia sa týmito výsluchmi osôb majú preukázať, pričom žalovaným tvrdená dohoda o urovaní vzájomných nárokov nemohla byť za žiadnych okolností platná, keďže nebola dodržaná zákonom predpísaná písomná forma. Žalovaný ďalej navrhol výsluch svedkov R. Š., Y. P.,

R. P. a I. P., J. P., J. C., J. K., Y. A. a S.. J. I., a to za účelom preukázania investícií vykonaných zo strany žalovaného. Žalovaný za týmto účelom navrhol aj vykonanie znaleckého dokazovania. Keďže však súd prvej inštancie vyhodnotil kompenzačnú námietku žalovaného ako nedôvodnú, vykonanie týchto dôkazov nebolo potrebné pre rozhodnutie súdu vo veci. Súd prvej inštancie neprihliadol na prostriedky procesnej obrany žalovaného uplatnené v jej písomnom vyjadrení doručenom súdu dňa 08.03.2023, keďže tieto boli uplatnené v rozpore so sudcovskou koncentráciou konania. Súd prvej inštancie takisto neprihliadol na návrh žalovaného na vykonanie dokazovania oboznámením faktúr predložených žalovaným na pojednávaní dňa 14.03.2023, keďže tento návrh bol uplatnený takisto v rozpore so sudcovskou koncentráciou konania. Uviedol, že žalovaný mal možnosť uplatniť uvedené prostriedky procesnej obrany už skôr v priebehu konania, pričom žalovaný ani neuviedol žiadne také dôvody, ktoré by mu bránili v skoršom predložení týchto prostriedkov procesnej obrany. Uvedené súd prvej inštancie odôvodnil tým, že žalovaný síce v predmetnom vyjadrení uviedol, že sa „pokúša dohľadať aj ďalšie podklady týkajúce sa vykonaných úprav“, tieto dokumenty „sú však už viac ako 10 rokov staré a žalovaný k nim nemá jednoduchý prístup“, a na pojednávaní potom advokátka žalovaného uviedla, že predmetné faktúry predložila až na pojednávaní, pretože účtovníčka trpela onkologickým ochorením. Odhliadnuc od toho, že žalovaný tieto svoje tvrdenia žiadnym spôsobom nepreukázal, súd prvej inštancie k tomu uviedol, že tieto listinné dôkazy žalovaný mohol a mal zabezpečiť a predložiť súdu už omnoho skôr, keďže o tomto spore mal vedomosť prinajmenšom od doručenia platobného rozkazu dňa 04.11.2021. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal na to, že žalovaný, ktorý bol po celý čas zastúpený advokátom, pritom bol vo výzve súdu prvej inštancie zo dňa 13.09.2022 (výzva na vyjadrenie k vyjadreniu žalobcu) poučená v súlade s § 167 ods. 4 CSP, že na neskôr predložené a označené dôkazy a skutočnosti súd nemusí prihliadať. Súd prvej inštancie poukázal aj na to, že v rámci predbežného prejednávania sporu dňa 31.01.2023 umožnil stranám sporu reagovať na predbežné právne posúdenie súdu v 15-dňovej lehote v zmysle § 181 ods. 4 CSP, žalovaný však v súdom stanovenej lehote žiadne vyjadrenie súdu nedoručil, a ani nepožiadal o predĺženie tejto lehoty, ale svoje písomné vyjadrenie doručil súdu až dňa 08.03.2023, teda krátko pred nariadeným pojednávaním dňa 14.03.2023. Uviedol, že predmetné vyjadrenie žalovaného bolo advokátovi žalobkyne doručené zo strany súdu až dňa 13.03.2023, žalobkyňa tak nemala zachovanú dostatočnú lehotu na prípravu na pojednávanie. Uvedené platí o to viac vo vzťahu k faktúram predloženým advokátkou žalovaného až priamo na pojednávaní, keďže advokát žalobkyne sa s týmito faktúrami mohol oboznámiť len v krátkosti v rámci prebiehajúceho pojednávania. V tejto súvislosti súd prvej inštancie uvedené odôvodnil tým, že pokiaľ by chcel zachovať rovné postavenie strán sporu, musel by žalobkyňu vytvoriť dostatočný časový priestor na oboznámenie sa s vyjadrením žalovaného a dôkazmi ňou predloženými na pojednávaní, a teda by za týmto účelom musel nariadené pojednávanie odročiť na nový termín. To by však bolo podľa súdu prvej inštancie v rozpore so zásadou rýchlosti a hospodárnosti konania. Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie na tieto prostriedky procesnej obrany neprihliadol a návrh na vykonanie týchto dôkazov zamietol. V závere súd prvej inštancie poznamenal, že ak by aj na tieto prostriedky procesnej obrany prihliadal, nič by to nezmenilo na jeho záveroch uvedených v odôvodnení tohto rozhodnutia a v konečnom dôsledku ani na jeho rozhodnutí vo veci.

8. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie v zmysle § 255 ods. 2 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP. Žalobkyňa bola v konaní úspešná v časti o zaplatenie sumy 6.649,97 eur, žalovaný bol v konaní úspešný v zamietnutej časti o zaplatenie sumy 33,34 eur. Žalobkyňa mala v konaní úspech v rozsahu 99,50 % (podiel sumy 6.649,97 eur a sumy 6.683,31 eur) a vo zvyšku bola neúspešná. Žalovaný mal v konaní úspech v rozsahu 0,50 % (podiel sumy 33,34 eur a sumy 6.683,31 eur) a vo zvyšku bol neúspešný. Rozdiel medzi úspechom žalobkyne a úspechom žalovaného tak predstavuje čistý úspech žalobkyne v rozsahu 99,00 % ($99,50\% - 0,50\% = 99,00\%$). Súd prvej inštancie preto rozhodol tak, že žalobkyňu priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 99,00 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v súlade s § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

9. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom uviedol dôvody, pre ktoré má za to, že v civilnom konaní došlo k vade uvedenej v ustanovení § 365 ods. 1 písm. b), d), f), h) CSP. Žalovaný argumentoval tým, že nosným dôvodom, pre ktorý súd prvej inštancie na jej procesnú obranu vôbec neprihliadal a jeho námietkami sa ani nezaoberal, bola skutočnosť že mal za to, že jeho pohľadávka, ktorú si kompenzačnou námietkou už v podanom odpore proti žalobkyňou uplatnenej pohľadávke uplatnil, vyhodnotil ako takú, ktoré v čase vyhlásenia rozsudku podľa názoru súdu prvej inštancie splatná nebola. V tejto súvislosti uviedol, že podľa jeho názoru prvým zásadným

omylom súdu prvej inštancie bolo, že nesprávne aplikoval ustanovenie § 563 OZ podľa ktorého, ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal. Žalovaný má za to, že aplikácia predmetného ustanovenia daná celkom zjavne nebola, a to preto, že čas splatnosti pohľadávky bol ustanovený právnym predpisom - ustanovením § 667 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a poukázala pritom na rozhodovaciu prax NS SR sp.zn. 4Cdo/76/2008, a zároveň zmluvne dohodnutý - v zmysle čl. VIII. bod 1 nájomnej zmluvy. S poukazom na uvedenú argumentáciu je podľa nej jednoznačné a nespochybniteľné, že splatnosť nároku nastala ku dňu 31.05.2021, kedy došlo k ukončeniu nájomného vzťahu dohodou medzi žalobkyňou a žalovaným. Ďalej žalovaný zhrnul, že podľa nej sporné medzi stranami bolo, či žalovaný počas trvania nájomného vzťahu realizoval na predmete nájmu investície, v dôsledku ktorých by došlo k zhodnoteniu predmetu nájmu a to, že žalobkyňa tvrdila, že po opustení predmetu nájmu našli predmet nájmu zdevastovaný. V tejto súvislosti žalovaný vytyka súdu prvej inštancie, že nevykonával návrhy dôkazov - výsluch svedkov, ktorí boli prítomní v predmete nájmu, a ktorí majú aj vedomosť o stave predmetu nájmu, a taktiež, že súd prvej inštancie nevykonával navrhované znalecké dokazovanie. Ďalej podľa žalovaného bolo v konaní sporné, či bol daný súhlas prenajímateľa na zmeny na prenajatej veci, pričom v tejto súvislosti argumentoval tým, že v zmysle nájomnej zmluvy je zrejmé, že prenajímateľ udelil nájomcovi súhlas na vykonanie úprav. Poukázala pritom na rozhodovaciu prax súdov, a to na rozhodnutie NS SR zo dňa 18.02.2010, sp.zn. 3Cdo/55/2019 a rozhodnutie Krajského súdu v Trnave zo dňa 30.10.2013, sp.zn. 24Co/219/2012. Na okraj žalovaný doplnil, že žalobkyňa v čase kedy prijímala nájomné a zhodnocoval sa jej vlastný majetok, t.j. počas 10 rokov trvania nájmu, nevznášala námietky voči úpravám a investíciám. Ďalej podľa názoru žalovaného bola v konaní sporná výška prípadného zhodnotenia predmetu nájmu. V tejto súvislosti uviedol, že zvýšenie hodnoty prenajatej veci sa určuje k momentu skončenia nájomného vzťahu porovnaním hodnoty prenajatej veci, ktorú by mala, ak by k zmene nedošlo a hodnoty, ktorú má prenajatá vec v dôsledku vykonanej zmeny - k takému zisťovaniu však nedošlo z dôvodu, že súd prvej inštancie kompenzačnú námietku vyhodnotil ako absolútne neplatný právny úkon a skutočnosti vôbec neskúmal. Podľa žalovaného aplikácia ustanovenia § 563 Občianskeho zákonníka, bola celkom vylúčená, pretože splatnosť pohľadávky žalovaného nastala ku dňu 31.05.2021 resp. ku dňu 01.06.2021 bez potreby akejkoľvek výzvy, ktorú by mal žalovaný žalobkyni adresovať, pretože splatnosť bola daná nielen zmluvným ustanovením, ale aj právnym predpisom, ako aj skutočnosťou doručenia hmotnoprávneho úkonu žalobkyni v tomto súdnom konaní. K neurčitosti kompenzačnej námietky žalovaný uviedol, že pokiaľ aj súd prvej inštancie dospel k záveru, že jednostranné započítanie vzájomných pohľadávok zo strany žalovaného (vo forme kompenzačnej námietky) nespĺňalo zákonom stanovené podmienky na dostatočnú určitosť tohto typu právneho úkonu, je potom podľa jeho názoru daný záver, že bol povinný v priebehu konania postupovať aplikáciou ustanovenia § 128 CSP - tzn. v prípade, že z podania, ktoré nie je podaním vo veci samej nie je zrejmé, čoho sa týka a čo sa ním sleduje, má súd povinnosť vyzvať toho, kto podanie urobil, na odstránenie väd takého podania. Žalovaný zhrnul, že už v podanom odpore uviedla všetky relevantné tvrdenia v rámci uplatnenej kompenzačnej námietky, poukázal tiež na konkrétne vykonané úpravy predmetu nájmu z dôvodu existencie ktorých započítavany nárok vznikol, svoj nárok i kvalifikoval ako nárok na vydanie zhodnotenia predmetu nájmu (napríklad aj v podaní z dňa 03.10.2022) a tiež dôvodil, že skutočná výška zhodnotenia predmetu nájmu (ktorá otázka bola medzi stranami sporná) resp. (celková) výška nároku žalobkyne bude (by bola) ustálená po vykonaní dokazovania. Žalovaný v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie nevykonával ním navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností dôležitých pre rozhodnutie vo veci samej, a teda, že napriek opakovaným návrhom zo strany žalovaného nenariadil vykonanie znaleckého dokazovania za účelom vyčíslenia (zistenia) skutočnej výšky vzájomne uplatnených nárokov žalovaného. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5Cdo/107/2019 z 31.03.2021, nález Ústavného súdu SR sp.zn. II. ÚS 168/2019 z 21. novembra 2019. Na základe uvedeného je podľa žalovaného možné konštatovať, že súd prvej inštancie vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, rozhodnutie je nedostatočne odôvodnené, a preto je jednoznačne možné pokladať toto odvolanie žalovaného v celom rozsahu za dôvodné. Žalovaný navrhol, aby odvolací súd podľa § 389 ods. 1 CSP rozhodol, že: I. Rozsudok Okresného súdu Bratislava II. sp.zn. 32C/1/2022 zo dňa 14.03.2023 sa ruší vo všetkých výrokoch a vec sa vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. II. Žalovanému sa voči žalobkyni priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V prípade, ak bude mať odvolací súd za to, že nie sú splnené podmienky v zmysle ust. § 387 ani ust. § 389 ods. 1 CSP navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobný návrh v celom rozsahu zamietne a žalovanému prizná náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania.

10. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedla, že žiadny z odvolacích dôvodov, ktoré žalovaný uplatnil nemožno považovať za relevantný. Pokiaľ ide o jednotlivé odvolacie dôvody, žalobkyňa poukázala na skutočnosť, že sporovú stranu zaťažuje v konaní nielen bremeno tvrdenia, ale aj dôkazné bremeno, pričom žalovaný počas celého konania síce predkladal a predkladá rôzne vyjadrenia, závery a konštatovania, avšak týmto chýba podpora dôkazmi, ktoré by boli spôsobilé potvrdiť, že tieto jej tvrdenia sú súladné s objektívnou realitou. Ďalej žalobkyňa uviedla, že žalovaný sa v odvolaní venuje splatnosti jeho údajnej pohľadávky a určitosť právneho úkonu, ktorým k započítaniu malo dôjsť, pričom podľa názoru žalobkyne, prvoinštančný súd sa s týmto okruhom tvrdení a námietok žalovaného dôsledne vysporiadal v bodoch 40. až 51. odôvodnenia rozsudku a v tejto súvislosti poukázala a zhrnula skutočnosti z rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré žalovaný v odvolaní dôsledne nereflektuje. Podľa názoru žalobkyne, žalovaný zjavne nesprávne interpretuje ustanovenia § 667 ods. 1 druhej vety OZ, keď z tohto ustanovenia odvodzuje dátum splatnosti svojej tvrdenej pohľadávky. V tejto súvislosti argumentovala tým, že na to, aby nastala splatnosť predmetnej pohľadávky sa totiž vyžaduje jednak ukončenie nájomného vzťahu (ako podmienka), ale k tejto skutočnosti musí pristúpiť ešte aj adresný právny úkon, ktorý musí byť určitý a zrozumiteľný a ktorým sa nárok nájomcu (v tomto prípade tvrdený nárok žalovaného) uplatní. Skončenie nájmu je tak (ako správne uvádza žalovaný) podmienkou pre možnosť riadneho uplatnenia nároku na náhradu nákladov smerujúcich k zhodnoteniu veci, ak však nárok (po ukončení nájmu) nie je riadne uplatnený, nemôže sa stať ani splatným. Podľa názoru žalobkyne judikatúra, na ktorú poukazuje žalovaný celkom jednoznačne podporuje závery žalobkyne a prvoinštančného súdu a nie závery žalovaného. Žalobkyňa tiež uviedla, že skutočnosť, že žalovaný nerozlišuje medzi začiatkom plynutia premlčacej doby vo vzťahu k možnosti uplatniť si svoj tvrdený nárok voči žalobkyne a samotným nárokom na peňažné plnenie, nie je chybou prvoinštančného súdu. Žalobkyňa zastáva názor, že žalovaný teda dňa 01.06.2021 nedisponoval voči žalobkyne nárokom na plnenie, ale mal nanajvýš nárok na uplatnenie práva na vydanie plnenia za zhodnotenie predmetu nájmu (ak by k tomu skutočne došlo, čo žalobkyňa popiera), avšak vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný doposiaľ (z pochopiteľných dôvodov) nevyčísliť riadne a určito zhodnotenie predmetu nájmu, nárok na akékoľvek peňažné plnenie voči žalobkyne jej nevznikol a ani vzniknúť nemohol. Za absolútne neprípustnú považuje žalobkyňa argumentáciu žalovaného, že súd prvej inštancie mal žalovaného vyzvať na odstránenie väd podania žalovaného, ak jeho úkon považoval za neurčitý. Žalobkyňa zdôraznila, že žalovaný počas celého konania, a ani v rámci odvolania nespochybnil pohľadávku žalobkyne. Žalobkyňa trvá na tom, že započítanie dvoch oproti sebe stojacich pohľadávok by ani jedného zo vzájomných dlžníkov nemalo postaviť do pozície, v ktorej sa dostáva do evidentne horšieho postavenia. Uvedené odôvodnila tým, že započítanie predstavuje zánik pohľadávok, u ktorých sa predpokladá ich vzájomnosť, pričom tento pojem sa nevyhnutne týka aj postavenia vzájomných veriteľov. Dodala, že ak by postavenie veriteľov v dôsledku započítania viedlo k situácii, že jeden veriteľ svoju spornú (prípadne aj neexistujúcu) pohľadávku môže započítať voči reálne existujúcej pohľadávke druhého veriteľa, viedlo by to k výkonu práva v rozpore s jeho účelom. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok NS SR z 29.02.2012, sp.zn. 1 Cdo 48/2010. Následne k argumentácii žalovaného týkajúcej sa nevykonania dôkazov žalobkyňa uviedla, že ak súd prvej inštancie nevykonal niektoré z dôkazov, ktoré navrhol žalovaný, je to preto, že tieto dôkazy neboli pre rozhodnutie sporu relevantné. Na záver žalobkyňa zhrnula, že žiadny odvolací dôvod, na ktorý žalovaný poukázal vo svojom odvolaní nie je naplnený, a preto žalobkyňa žiada, aby odvolací súd postupom podľa § 387 CSP rozsudok súdu prvej inštancie, ako vecne správny potvrdil, a aby žalobkyne priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

11. Žalovaný vo vyjadrení k vyjadreniu žalobkyne uviedol, že pokiaľ ide o tvrdenia žalovaného ohľadom údajnej existencie ústnej dohody o urovaní medzi ním a žalobkyňou, ktoré podľa názoru žalobkyne nie sú nedostačujúce a neurčité, žalovaný v odpore informoval súd, že na osobnom stretnutí žalobkyne a žalovaného prišlo k dohode o urovaní vzájomných nárokov vyplývajúcich z nájomnej zmluvy vo forme započítania pohľadávky žalobkyne na nájmomnom na pohľadávku žalovaného na uhradenie investícií vykonaných na predmete nájmu, pričom týmto započítaním malo prísť k zániku vzájomných pohľadávok. V nadväznosti na uvedené tvrdenia žalovaný navrhoval i výsluch svedkov, a to najmä za účelom preukázania obsahu osobného stretnutia, ktoré sa malo uskutočniť medzi stranami sporu v januári 2021. Žalovaný zhrnul, že každý právny úkon sa posudzuje podľa jeho obsahu, a preto má žalovaný za to, že účelové konštrukty žalobkyne o tom, že by malo ísť o dohodu o urovaní a pod. nie sú právne relevantné (najmenej v tomto štádiu konania vzhľadom na procesný postup súdu), pretože obsah právneho úkonu, ktorý sa v januári 2021 medzi stranami sporu realizoval v ústnej podobe -

súd prvej inštancie z hľadiska jeho obsahu neposudzoval a zaťažil tak prvostupňové konanie vadou, pre ktorú je potrebné rozhodnutie zrušiť. K zhodnoteniu predmetu nájmu - k splatnostiam pohľadávky, žalovaný uviedol, že sa vyčerpávajúco vyjadril v podanom odvolaní a tejto argumentácie sa v celom rozsahu pridržia a poukázal pri uvedenom aj na rozhodnutie NS ČR z 23.11.2010, sp.zn. 26 Cdo 410/2010 a rozsudok NS SR sp.zn. 4 Cdo 146/2008 zo dňa 31.07.2008. K vyčísleniu zhodnotenia predmetu nájmu k započítaniu žalovaný zdôraznil, že zhodnotenie je možné objektivizovať výlučne znaleckým posudkom. Žalovaný má za to, že teda dňa 01.06.2021 disponoval voči žalobkyni nárokom na plnenie, pretože jej patril nárok na vydanie plnenia za zhodnotenie predmetu nájmu, pričom tvrdenie žalobkyne, že nevyčíslila riadne a určito zhodnotenie predmetu nájmu, a preto mu nárok na akékoľvek peňažné plnenie voči žalobkyni nevznikol a ani vzniknúť nemohol - je podľa žalovaného krajne mylná. Žalovaný zastáva názor, že svoje procesné povinnosti plnil riadne a dostatočne určito pričom jednak vyčíslil sumu, ktorú si proti žalobkyňou uplatnenej pohľadávke započítava, ako aj jasne a určito ozrejmil, čo navrhovanými výsluchmi osôb v súvislosti s ústnou dohodou o započítaní vzájomných pohľadávok z obdobia január 2021 mieni preukázať - pokiaľ teda mal súd prvej inštancie pochybnosti, či sa súdu javil návrh na vykonanie dokazovania navrhovaný žalovaným ako nezrozumiteľný a žalobkyňou určená výška pohľadávky na započítanie neurčitá - súd prvej inštancie mal v tomto prípade (resp. v oboch žalovaným označených prípadoch) vyzvať žalovaného na doplnenie skutkových tvrdení (aj) na doplnenia ohľadom výšky uplatňovanej sumy, pretože táto výzva smeruje k podstatnej skutočnosti, ktorá má význam pre rozhodnutie vo veci. V tejto súvislosti žalovaný dal do pozornosti ustanovenie § 181 ods. 4 CSP, ktoré upravuje určenie dodatočnej lehoty na predloženie skutkových tvrdení a dôkazov. Tvrdenie žalobkyne, že pohľadávka nebola a nie je spôsobilá na započítanie, nakoľko bola a je sporná, nemá podľa názoru žalovaného oporu v žiadnom právnom predpise a tento právny názor nie je podľa jeho názoru ani v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou (rozsudok NS SR, sp.zn. 2Obdo/31/2009 zo dňa 11. novembra 2009; uznesenie NS SR, sp.zn. 1Obdo V 9/2007 zo dňa 30. apríla 2009). Následne v tejto súvislosti poukázal aj na aktuálnu súdnu prax - uznesenie NS SR sp.zn. 4Cdo/3/2019, rozsudok NS SR, sp.zn. 2Obdo/31/2009 zo dňa 11. novembra 2009. Žalovaný sa v ostatnom pridržiava všetkých písomných a ústnych podaní prednesených súdu prvej inštancie vrátane obsahu podaného odvolania a žiada odvolací súd aby rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V prípade, ak bude mať odvolací súd za to, že nie sú splnené podmienky v zmysle ust. § 387 ani ust. § 389 ods. 1 CSP navrhuje, aby odvolací súd rozsudok zmenil tak, že žalobný návrh v celom rozsahu zamietne a žalovanému prizná náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania.

12. Odvolací súd preskúmal vec súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keď pre nariadenie pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku neboli splnené zákonné podmienky (nebolo potrebné doplniť resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné. Na základe uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (§ 389 ods. 1 písm. c) CSP).

13. Podľa § 667 ods. 1 Občianskeho zákonníka, zmeny na veci je nájomca oprávnený vykonávať len so súhlasom prenajímateľa. Úhradu nákladov s tým spojených môže nájomca požadovať len v prípade, že sa na to prenajímateľ zaviazal. Ak zmluva neurčuje inak, je oprávnený požadovať úhradu nákladov až po ukončení nájmu po odpočítaní znehodnotenia zmien, ku ktorému v medziobdobí došlo v dôsledku užívania veci. Ak prenajímateľ dal súhlas so zmenou, ale nezaviazal sa na úhradu nákladov, môže nájomca požadovať po skončení nájmu protihodnotu toho, o čo sa zvýšila hodnota veci.

14. V predmetnom konaní sa žalobkyňa od žalovaného domáha úhrady sumy vo výške 6.683,31 eur s príslušenstvom, titulom neuhradeného nájmu, na základe zmluvy o nájme nebytových priestorov zo dňa 17.05.2001. Súd prvej inštancie žalobe žalobkyne v časti o zaplatenie sumy 6.649,97 s príslušenstvom vyhovel a vo zvyšku žalobu zamietol. Z rozsudku taktiež vyplýva, že žalovaný v rámci svojej procesnej obrany vzniesol kompenzačnú námietku vo výške žalovanej sumy, ktorá mala u žalovaného vzniknúť titulom investícií vynaložených do prenajatej veci, t.j. žalovaný si voči žalobkyni uplatnil to, o čo sa jeho rekonštrukciou zvýšila hodnota prenajatej veci s tým, že prenajímateľ na zmenu a rekonštrukciu prenajatej veci dal súhlas v rámci zmluvy o nájme, avšak nezaviazal sa k úhrade nákladov. Preto svoj nárok podraďuje pod ustanovenie § 667 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Z odôvodnenia predmetného rozsudku vyplýva, že súd prvej inštancie neuznal za dôvodnú kompenzačnú námietku žalovaného z dôvodov, že predmetná kompenzačná námietka t.j. pohľadávka žalovaného nebola podľa názoru súdu

prvej inštancie splatná a započítací prejav, respektíve kompenzačný prejav nebol dostatočne určitý a zrozumiteľný, a preto bola súdom prvej inštancie vyhodnotená ako absolútne neplatná pre svoju neurčitost'. Z týchto dôvodov súd prvej inštancie zamietol všetky návrhy na dokazovanie prednesené žalovaným v rámci jeho procesnej obrany.

15. Odvolací súd sa v rámci odôvodnenia tohto rozhodnutia považuje za potrebné vyjadriť iba k námietkam vznesených v rámci podaného odvolania, a teda nie k nároku žalobkyně, ktorý v rámci odvolania žalovaný nespochybňuje. K sporným argumentom uvedeným zo strany súdu prvej inštancie, ktoré viedli súd prvej inštancie k neuznaniu procesnej obrany žalovaného, t.j. k nedôvodnosti kompenzačnej námietky žalovaného, a zároveň boli namietané žalovaným v rámci podaného odvolania odvolací súd uvádza, že z čl. V bod 3 predmetnej nájomnej zmluvy uzavretej medzi prenajímateľmi a nájomcom vyplýva, že drobné stavebné úpravy predmetu zmluvy, vrátane zásahov do vybavenia rozvodov tepla, vody, elektrickej energie môže nájomca vykonávať len so súhlasom prenajímateľa. Prenajímateľ a nájomca sa v tejto zmluve dohodli na investíciách, ktoré vložil nájomca do predmetu nájmu nasledovne: umiestnenie technológií, vzduchotechnika, klimatizácia, murárske, kúrenárske a vodoinštalatérske práce, elektrikárske práce. Z citovaného ustanovenia zmluvy o nájme teda vyplýva, že prenajímateľa dali nájomcovi súhlas s vykonaním stavebných úprav a s rekonštrukčnými prácami definovanými v čl. V bod 3. Z čl. 8 bod 1 nájomnej zmluvy označeného ako osobitné dojednanie vyplýva, že pri ukončení zmluvného vzťahu, zo strany prenajímateľa - bez závažného hrubého porušenia zo strany nájomcu, prenajímateľ uhradí nájomcovi investíciu, ktorú uskutočnil nájomca v predmete nájmu podľa čl. V bod 3. Inými slovami, uvedené ustanovenie zmluvy teda podľa názoru odvolacieho súdu nebolo možné chápať ako dohodu zmluvných strán o úhrade vložených investícií zo strany prenajímateľa nájomcovi, nakoľko nedošlo k splneniu podmienky, ktorou bolo v danom prípade ukončenie zmluvného vzťahu zo strany prenajímateľa (nájomný vzťah skončil uplynutím doby nájmu a nie ukončením zo strany prenajímateľa). Z uvedeného teda vyplýva, že nájomca mal od prenajímateľov súhlas s vykonaním rekonštrukčných prác na predmete nájmu, avšak prenajímateľa sa v zmluve o nájme nezaviazali na úhradu týchto nákladov. Odvolací súd teda ustálil, že prenajímateľ sa síce v zmluve nezaviazal na úhradu nákladov za zhodnotenie nehnuteľnosti voči nájomcovi, avšak v danom prípade dal nájomcovi súhlas s vykonaním rekonštrukčných prác. Na základe uvedeného možno uzavrieť, že boli naplnené podmienky pre aplikáciu všeobecného ustanovenia § 667 ods. 1 posledná veta Občianskeho zákonníka (nakoľko absentuje zmluvné dojednanie), podľa ktorého ak prenajímateľ dal súhlas so zmenou, ale nezaviazal sa na úhradu nákladov, môže nájomca požadovať po skončení nájmu protihodnotu toho, o čo sa zvýšila hodnota veci. V tomto prípade odvolací súd podporne poukazuje aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky z 29. novembra 2005 sp.zn. Cdo/1138/2005 ktorého právna veta znie: „Vznik nároku nájomcu na úhradu nákladov spojených so zmenou veci vynaložených so súhlasom prenajímateľa, je podmienený jednak zmenou na veci vykonanej so súhlasom prenajímateľa (hoci by sa k úhrade takýchto nákladov nezaviazal) a jednak skončením nájmu. Za skončenie nájmu je tu nutné považovať skončenie nájomného vzťahu, bez ohľadu na nástupníctvo v osobe prenajímateľa. Zhodnotenie nehnuteľnosti potom musí byť vyčíslené podľa stavu ku dňu skončenia nájmu.“ V danej veci je teda potrebné uzavrieť, že právo nájomcu podľa § 667 ods. 1 štvrtej vety Občianskeho zákonníka je viazané na splnenie dvoch predpokladov. Prvým z nich sú zmeny na veci vykonané so súhlasom prenajímateľa (bez toho, že by sa prenajímateľ zaviazal k úhrade nákladov s tým spojených) a druhým predpokladom je skončenie nájmu ako takého. Vznik tohto špeciálneho práva nájomcu na vysporiadanie investícií vložených do prenajatej veci so súhlasom prenajímateľa je teda viazaný na zánik nájmu a jeho splnosť nastáva ku dňu skončenia nájmu, t.j. v tomto prípade ku dňu 31.05.2021, t.j. ku dňu skončenia nájomného vzťahu. Neobstojí potom argumentácia súdu prvej inštancie, že predmetná pohľadávka žalovaného nebola splatná, a preto súd nemohol uznať jeho započítací prejav. Ďalším dôvodom, pre ktorý súd prvej inštancie neposúdil kompenzačnú námietku ako dôvodnú je skutočnosť, že jednostranné započítanie vzájomných pohľadávok zo strany žalovaného (vo forme kompenzačnej námietky) nespĺňalo podľa názoru súdu prvej inštancie zákonom stanovené podmienky na dostatočnú určitost' tohto typu právneho úkonu, a to aj z dôvodu, že žalovaný svoje pohľadávky nešpecifikoval, čo do dôvodu a do výšky. Na túto argumentáciu súdu prvej inštancie odvolací súd uvádza, že kompenzačná námietka nie je právny úkon, ale procesná obrana, a teda nemožno ju vyhodnocovať ako platnú alebo neplatnú, nakoľko platnosť respektíve neplatnosť právneho úkonu je možné skúmať výlučne iba pri hmotnoprávnom úkone. Procesný úkon skúma súd iba z hľadiska jeho zrozumiteľnosti a predovšetkým z hľadiska obsahu bez ohľadu na to, ako je úkon označený § 124 ods. 1 CSP. Z hľadiska obsahu je zrejmé, že v danom prípade išlo o kompenzačnú námietku, ktorá bola uplatnená do výšky žalovanej istiny a týka sa protihodnoty, o ktorú sa zvýšila hodnota prenajatej veci rekonštrukčnými prácami vykonanými žalovaným. Ak by ju

však napriek uvedenému súd prvej inštancie považoval za nezrozumiteľnú, mohol zvoliť postup podľa § 129 Civilného sporového poriadku. Podľa názoru odvolacieho súdu možno konštatovať, že nie je sporná ani splatnosť pohľadávky žalovaného, ani jej výška, avšak, že sporným zostalo jej preukázanie. V tomto smere žalovaný navrhol v rámci svojho vyjadrenia zo dňa 03.10.2022 k vyjadreniu žalobcu (číslo listu 91) vypočítať svedkov, za účelom preukázania rozsahu vykonaných prác a taktiež navrhol vykonať znalecké dokazovanie cestou súdu, nakoľko v súčasnosti nemá prístup k predmetnej nehnuteľnosti, kde ocenenie vyžaduje nepochybne aj vykonanie ohliadky. Predmetom znaleckého dokazovania by bolo určenie protihodnoty toho, o čo sa zvýšila hodnota prenajatej veci. Podľa názoru odvolacieho súdu je prirodzené, že žalovaný po ukončení doby nájmu takúto možnosť preukázať protihodnotu toho, o čo sa zvýšila hodnota prenajatej veci už nemá, nakoľko nemá prístup k nehnuteľnosti a za týmto účelom nemôže dať ani vypracovať znalecký posudok sám. Preto ak súd prvej inštancie neuznal kompenzačnú námietku žalovaného bez toho, aby vo veci vykonal žalovaným navrhnuté dokazovanie na preukázanie ním tvrdených rozhodujúcich skutočností týkajúcich sa jeho procesnej obrany, rozhodol predčasne. Žalovaný na preukázanie svojho tvrdenia navrhol vykonanie konkrétneho dôkazu, v tomto prípade vypracovanie znaleckého posudku (doplnený výsluchmi konkrétnych osôb), a podľa názoru odvolacieho súdu bolo potrebné takýto dôkaz za účelom objasnenia skutkového stavu veci vykonať. Na jednej strane nemôže súd prvej inštancie tvrdiť, že žalovaný nepreukázal konkrétnu pohľadávku a z toho dôvodu je kompenzačná námietka neurčitá, nezrozumiteľná, a teda absolútne neplatná, avšak žalovaný už takúto možnosť vzhľadom na ukončenie doby nájmu ani nemá ako preukázať, nakoľko ide o odbornú/znaleckú otázku, a preto v tomto smere mala iba navrhnuť dôkaz, ktorý by preukázal jej tvrdenie. Keďže v tomto prípade súd prvej inštancie všetky návrhy na doplnenie dokazovania žalovaného zamietol, znemožnil žalovanému uskutočňovať jeho procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý súdny proces. Odvolací súd vzhľadom k procesnej situácii, ktorá tu nastala podporne poukazuje aj na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II. ÚS 168/2019 z 21. novembra 2019, podľa ktorého: „Ak všeobecný súd nevykoná dôkaz navrhovaný stranou konania, hoci tento má preukazovať takú, medzi stranami konania spornú skutkovú okolnosť, ktorá je pre meritórne posúdenie žalobného nároku významná, či dokonca rozhodujúca, znemožní tým strane konania uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že dôjde k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces. Znamená to vo svojich dôsledkoch aj porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. V danom prípade teda súd prvej inštancie nevykonal dôkazy navrhnuté žalovaným na preukázanie jeho procesnej obrany, ktoré majú nepochybne dopad na meritórne posúdenie predmetného sporu, a preto aj záver súdu prvej inštancie o tom, že žalovaný nepreukázal ním tvrdenú obranu hoci v tomto smere navrhol vykonať patričné dokazovanie, ktorému súd prvej inštancie nevyhovet vyznieva v tomto kontexte nenáležito.

16. S poukazom na vyššie uvedené bude úlohou súdu prvej inštancie vytvoriť podmienky pre splnenie si dôkaznej povinnosti žalovaným (v zmysle ustanovenia § 253 CSP) a riadne sa vysporiadať s návrhmi na vykonanie dokazovania. Po vykonaní príslušného dokazovania súd prvej inštancie posúdi dôvodnosť resp. nedôvodnosť kompenzačnej námietky a jej výšky a vec opätovne meritórne posúdi. Na základe všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie, pričom pri rozhodovaní bude súd prvej inštancie viazaný vyššie uvedeným právnym názorom odvolacieho súdu (§ 389 ods. 1 písm. b), c) CSP a § 391 ods. 2, 3 CSP).

17. V novom rozhodnutí súd prvej inštancie rozhodne zároveň aj o náhrade trov tohto odvolacieho konania (§ 396 odsek 1 CSP).

18. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011, § 393 ods. 2 Civilného sporového poriadku).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 CSP).

(1) Dovolanie podľa § 421 odsek 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).